

РОЗДІЛ 1

Лотті пленталася вулицею, тримаючи на руках таксу Софі, а на плечі в неї вмовстився хом'ячок Джайлз. Її найкраща подруга Рубі йшла поруч, так близько, що Лотті відчувала її дихання. Був недільний досвіток.

Лотті засміялася сама до себе й міцніше пригорнула Софі.

— Що таке? — запитала Рубі.

Вона видавалася блідою, але загалом із нею все було гаразд, подумала Лотті, уважно придивившись. Закляття, накладене на Рубі, безперечно, розвіялося.

— О, я от що подумала... Коли мама відправила мене пожити тут, я й близько не уявляла, яке це буде життя. Я просто злилася, що вона покинула мене на дядька Джека. Якби ти сказала мені — десь чотири місяці тому, — що я житиму в крамниці, де повно чарівних тварин, я ніколи тобі не повірила б, — Лотті замислено похитала головою.

— А ти... ти шкодуєш, що переїхала сюди? — обережно запитала Рубі.

Лотті миттєво глянула на неї.

— Звісно, ні! — Вона відчула, як напружені м'язи Софі розслабилися з полегшенням. Софі була фамільяром Лотті, її напарницею по

чаклунству, і вони вивчали разом магію. Але такса ніколи не була цілком упевнена, наскільки сильно Лотті її любить, чи не вирішить дівчинка раптом повернутися до мами, залишивши Софі тут, у Нетербриджі. — Чого б це? — запитала Лотті. — Тут є Софі, ти, дядько Джек і Денні. І різні тварини в крамниці. Я б ніколи не хотіла знову стати такою, якою була раніше. Коли тварини не розмовляли, а магія була тільки в казках. — Лотті трохи затремтіла, потершись щокою об оксамитове вухо Софі, і такса з любов'ю лизнула її. — Було б краще, якби казки були тільки добрими. Мені не дуже подобаються злі чаклунки, такі як Пандора. Якби ти сказала, що недільного ранку ми підемо битися з однією з них, я вирішила б, що ти така ж божевільна, як і Пандора.

Лотті й Рубі перезирнулися та всміхнулися. Лотті щойно пережила найбезглуздіший вчинок у своєму житті. Вона й дотепер не розуміла, як це сталося. Вони з Софі добровільно вступили в бій із божевільною відьмою. Вони мусили. Пандора заворожила Рубі, зачарувавши малюнок із нею, і це був єдиний спосіб врятувати подругу. Лотті досі не усвідомлювала, як вони вибралися звідти живими, не кажучи вже про те, як вони досі керують власним розумом. Дівчинка повільно похитала головою. Схоже, нічого не змінилося.

Вони штовхнули двері «Зоокрамнички Грейсів», і дзвіночок весело зателенькав, а дядько Джек

озирнувся на двері, що вели на кухню. Він тримав товстий кусень тосту з арахісовим маслом.

— О, це ви. Що робите із самого досвітку в неділю, дівчатка? Хочете тостів?

— А нагору їх можна віднести? — запитала Лотті. Вона знала, що скоро доведеться пояснювати дядькові Джеку, де вона була, але спершу хотіла обговорити все, що сталося, з іншими. Дядько нарізав величезні скибки хліба й запахав їх під гриль, і через кілька хвилин Лотті вже несла сходами до себе в кімнату хитку купу гарячих тостів із маслом.

— Грюкніть там у двері Денні, спитайте, чи не хоче він поснідати, — гукнув услід дядько Джек. — Хоча, якщо подумати, не переймайтеся, він і сам собі приготує, Денні вже кілька місяців не влаштовує пожеж на кухні. Якщо знадоблюся, я в підсобці, маю велике замовлення на «Відполіровані ікла Фідо».

То була дядькова фірмова лінія собачої зубної пасти. Вона була дуже популярною серед собак, бо мала смак печінки, хоча він не уточнював, чиєї саме, щоб не засмучувати людей.

Рубі хихикнула, коли вони зачинили двері спальні й умостилися зручніше на ліжку Лотті з тостами.

— Твій дядько такий кумедний. Твій двоюрідний брат справді підпалив кухню?

Лотті передала слово Софі: такса жила в цій родині набагато довше, ніж Лотті. З Денні не трап-

лялося жодних серйозних нещасних випадків, відколи Лотті переїхала до них.

Софі кивнула, з куточків її рота стирчали скоринки тостів.

— Угум-м. Двічі. А в чотири роки він ще й затопив її. Хотів принести мамі чашку чаю в ліжку. Денні поклав чайні пакетики в чайник, а тоді залишив відкритим кран і поніс чай нагору.

Лотті сумно всміхнулася. Мама Денні померла, коли йому було сім років. Лотті сумувала за власною мамою, яка жила в Парижі, але принаймні вони бачилися час від часу, розмовляли телефоном та надсилали електронні листи. Вона була десь поруч, на фоні. Лотті навіть уявити не могла, що можна взагалі не мати мами, як Денні. Принаймні у Денні був тато. Свого Лотті навіть не пам'ятала. Він зник, коли їй було два роки, і відтоді про нього нічого не чути. Вона заздрила, що Денні має батька — ну, іноді. Дядько Джек був чудовий, але такий незібраний! Від нього було мало користі, якщо у вас терміновий проект із географії, а вулкан із пап'є-маше треба було закінчити ще вчора. Лотті підозрювала, що мама Денні була з тих людей, які завжди готували проекти з географії на два тижні завчасно. Це частково пояснювало, чому Денні та дядько Джек зараз були неймовірно неорганізовані.

Як не дивно, коли справа стосувалася крамниці, дядько Джек був дуже дисциплінованим. Ніколи не забував погодувати тварин чи поприбирати

в клітках. Хоча, звичайно, те, що тварини голосно скаржилися, дуже допомагало. Лотті схопилася, коли двері спальні відчинилися. На порозі з'явився Денні, у спортивних штанах і величезному светрі.

— У тебе тост, — докірливо звернувся він до Лотті. — Я відчуваю запах. Дай шматочок. Будь ла-а-аска, — додав він, коли Лотті підтягнула тост ближче до себе. — Я такий голодний. Привіт, Рубі. — Він закліпав. — Котра година?

— Близько дев'ятої, — сказала Лотті. — Гаразд, можеш з'їсти скибку. Але поділися з Сепом! — додала вона, побачивши, як із кишені Денніного светра з'явився чорний пацюк, вуса якого тремтіли в очікуванні тосту.

— А арахісове масло є? — запитав Септимус, нахилившись, щоби насолодитися тостом.

— Ні, — непохитно відповіла Лотті. Септимус був неймовірним лінюхом і вмів переконувати, майже як Денні. Дівчинка знала, що він здатен умовити її спуститися і принести йому тост, можливо, разом із ще п'ятьма такими ж скибочками.

— Що ви робили так рано? — запитав Денні, гублячи крихти на ковдрі Лотті.

— Рано! — пробурчав хом'як Джайлз. — Найкраща частина дня — перед світанком.

Він делікатно, як для такого товстуна, погриз скоринку тосту, набиваючи свої величезні щоки-мішки.

Септимус дивився на нього неприязно.

— Хом'яки, любий друже, нічні тварини. Ти спиш цілими днями, коли ми старанно працюємо.

Лотті ледь не вдавилася. Септимус ходив до школи з Денні в кишені піджака, але жоден із них там нічого не робив.

— Лотті боролася з Пандорою, — з гордістю сказала йому Софі, крадькома поцупивши ще один шматочок тосту.

— Що? — закричав Денні, ледь не впустивши другий шматок тосту, який, як він сподівався, Лотті не помітила. — З глузду з'їхала? Пішла й боролася сама?

— Ти знав, що я це зроблю! — запротестувала Лотті. — Ти ж був там, коли я говорила про це з Аріадною.

Аріадна була дівчиною дядька Джека й відьмою. Вона допомагала Лотті віднайти та опанувати власну магію. Лотті прийшла в квартиру Аріадни минулого вечора. Знайшовши фотографію Пандори з батьком, вона потребувала відповідей. Дядько Джек не хотів розповідати, що сталося з його братом багато років тому, але Лотті була впевнена, що Аріадна зрозуміє: дівчинка має дізнатися про це. Вона не могла більше перебувати в невідомості. Чи має Пандора якийсь стосунок до зникнення її батька? Лотті було дуже дивно дізнатися про свою чаклунську родину, особливо тому, що тата не було поруч. Вона успадкувала від

нього магію, але тато не міг навчати її — дівчинка не підозрювала, що з ним сталося, доки нещодавно не почали відбуватися дивні речі. Аріадна все це знала й розуміла, тому Лотті повірила, що та скаже правду.

— Я не збирався відпускати тебе без прикриття, — пробурмотів Денні. — Не можу повірити, що ти просто пішла й зіткнулася з нею, поки я спав!

Лотті не розуміла, чи він розсердився через те, що вона зробила щось небезпечно, чи через те, що він прогавив пригоди, чи через усе разом.

— У неї була я! — обурено гаркнула Софі.

— Хом'яки завжди пишаються тим, що можуть прислужитися, — вставив Джайлз.

— І з вами була я... — додала Рубі. — Але, гадаю, користі від мене було небагато. — Вона всміхнулася Лотті, а потім похитала головою. — Досі не віриться, що Пандора наклала на мене закляття. Це просто... кошмар.

— Ти була нестерпною, — суворо сказала їй Софі. — Недобре поводитися з Лотті.

Рубі здалася ображеною.

— Мені шкода, — пробурмотіла вона.

— Софі! Рубі не винна! — Лотті обійняла подругу за плечі. — Це я повинна вибачитися перед тобою. Нічого цього не сталося б, якби ти не була моєю подругою. Пандора використовувала тебе, щоб дістатися до мене, така вона людина.